

שלום לכל חברות וחברי האגודה, ידידות וידידים יקרים,

החופש הגדול מתקרב לסיומו, וההכנות לפתיחת שנת הלימודים כבר בעיצומן. בשבוע שעבר פורסמה ידיעה קשה על מורה שניצלה מינית שלושה תלמידים. האופן שבו המסע התקשורתי מסגר את האירוע קומם את כולנו. מיד הפעלנו את מבחן ההיפוך – דמיינו את אותה סיטואציה כשהמגדרים מתחלפים – וכל המוסר הכפול ביחס למיניות של נערות ונערים נחשף. כאן, במרחב המקצועי שלנו, ברור כמה ערעור המסרים הדכאניים כלפי נערים וציפיות חברתיות מגברים מהווים אבן יסוד לעבודה החינוכית-ביקורתית שאנו מבקשות ומבקשים לקדם במסגרת החינוך למיניות מיטיבה. חשוב לי להדגיש: אין לטעות ולחשוב שאם היה מדובר בנערות – התוצאה בהכרח הייתה כתב אישום. גם שם אנו פוגשות במרכזי הסיוע מקרים חמורים מאוד, ובסופם ההליך הפלילי נסגר. הפערים בין שפת הטראומה לבין שפת המשפט עדיין עמוקים ומקוממים.

ובכל זאת, יש מקום לאופטימיות. הכוח לחולל שינוי מצוי בידינו – בחינוך. שינוי השיח שיכיר גם בפגיעות של בנים, נערים וגברים, מתן לגיטימציה לכאב שלהם, והחזקת הידיעה שזה איננו מושא ללעג אלא מושא להערכה. הכוח לשינוי טמון גם באופן שבו נלמד על הסכמה חופשית, תוך התמקדות ביחסי כוח – גלויים וסמויים. נזכיר שהשאיפה שלנו צריכה להיות קיום של מגע מיני במרחב שוויוני, שם תתאפשר הדדיות, משחקיות, הנאה, תקשורת ולמידה משותפת. נוסיף לכך את מציאות החיים: הנוער שאנו פוגשות ופוגשים, במיוחד בחטיבה ובתיכון, לא סיים את השנה שעברה בצל המלחמה עם איראן. ייתכן שאנחנו התקדמנו בתפקוד היומיומי – וזה טבעי ונכון כחלק מהחוסן האישי והקהילתי – אך אסור לשכוח שגם אם הסדקים הם זעירים, הם קיימים בכולנו. גם אם ההשפעות אינן תמיד מודעות, חשוב שנכיר בכך שהן עשויות לעלות בכיתות ובמפגשים החינוכיים ולתת לכך מקום.

ובעניין החיים עצמם – האגודה פותחת את שנתה השלישית, ובפתח השנה **יום העין השנתי שלנו**, שיתקיים בעוד כשבועיים. זה אירוע מרגש במיוחד: גם בשל התוכן המקצועי המצוין, וגם בשל המפגש החגיגי של כל השדה. מזמינות אתכם גם השנה **להירשם ולקחת חלק כחברות וידידים באגודה**. גם אנו, כל רכזות החינוך של מרכזי הסיוע, יודעות ומבינות את הכוח הטמון בשותפות ונגיע לחגוג יחד את המפגש המשמעותי הזה.

שתיהן לכולנו שנה טובה ומשמעותית, שנה של הקשבה ואמפתיה, שבה נמשיך לטפח את השפה של מרחב בטוח ומוגנות לצד מיניות בריאה ומטיבה, לקטוף את הפירות שכבר זרענו, ולהמשיך יחד לקדם את השינוי החברתי המיוחל. שלכן,

יעל טל-פואה, מנהלת מטה חינוך והכשרות באיגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית.
חברת וועד מנהל ויו"ר ועדת אתיקה של האגודה לחינוך מיני בישראל.

יום העיון השנתי החמישי של האגודה לחינוך מיני בישראל
חינוך למיניות מיטיבה – בין אקדמיה לשטח

11.9.2025 | 13:00
יום חמישי, י"ח באלול תשפ"ה

**הקול בראש:
חינוך למיניות ורגשות**

המרכז האקדמי לוינסקי-וינגייט, קמפוס לוינסקי בתל-אביב-יפו

13:00 התכנסות
13:30 פתיחה וברכות

ספוס' רותי לידור, נשיא המרכז האקדמי לוינסקי-וינגייט
ד"ר עמל זיו, התוכנית ללימודי מגדר, אוניברסיטת בן-גוריון
ד"ר רחל לו הרץ, התוכנית ללימודי מגדר, אוניברסיטת בר-אילן
ד"ר חן קצביץ פרסלר, יו"ר האגודה לחינוך מיני בישראל

17:00 הפסקה
17:30 מושב שלישי: להרגיש, לחון, לאהוב
18:45 מושב ראשון: תרבות, מיניות ורגשות
19:15 יו"ר: ד"ר ענבל הראל קסלר

נדרגים את הבמה לנפגעים

כנס יוצאים לאור #2
לא נלחמנו אולם וקולנו
לנפגעים ולנפגעות

מנחה: עדיאל בר-שאו

15:15	קבלת פנים	18:40	הפסקה
15:45	דברי פתיחה	19:10	סוד וגילוי, שבר וריפוי
16:30	מטראותה לנאולה	19:45	קטע מוזיקלי
17:30	דמאל מל	20:00	סאטל מושיא:
17:45	שחקנית ורקדנית	21:15	מי נזהר עדיין לי לחזור ולהאמין בחיים?
18:20	קטע מוזיקלי		שינוע קהל

סדנה: דילמות אתיות בחינוך המיני

17.9.2025
20:00

יום העיון השנתי של האגודה בפתח!

עוד רגע הוא כאן - יום העיון השנתי החמישי של האגודה לחינוך מיני, והפעם בנושא חינוך למיניות ורגשות. **אתם חייבות להיות שם!**

יום העיון יתקיים ביום חמישי, ה-11.9.2025, בין השעות 13:00-21:00, בקמפוס לוינסקי בתל אביב, ובשידור זום. [כרטיסים אחרונים כאן.](#)

כנס 'נותנים את הבמה לנפגעים' #2

ביום ראשון, כ"א באלול, 14.9.2025, יתקיים בפעם השנייה הכנס של ארגון [יוצאים לאור](#), שכולו במה לנפגעות ולנפגעים להשמיע את קולם ולספר סיפורים של השראה ושל צמיחה מפגיעה מינית. [להרשמה.](#)

סדנת "דילמות אתיות בחינוך המיני"

ביום רביעי ה-17.9.2025 בשעה 20:00 תתקיים בזום סדנת "דילמות אתיות בחינוך המיני" לחבריות וידידות האגודה, בהנחיית יעל טל-פואה. במפגש נרענן את הקוד האתי של האגודה וכן נקיים סדנה בה נדון בתיאורי מקרה, עם ניתוח דרכי התמודדות בראי הקוד האתי של האגודה לחינוך מיני בישראל. [להרשמה.](#)

האגודה לחינוך מיני בישראל גאה להציג: פעילות שנתית תשפ"ו		2025	
		ספטמבר	2025
		יום העיון השנתי	2026
		17.9.2025	ינואר
		סדנה דילמות אתיות בחינוך המיני	כנס מקצועי
		אוקטובר	פברואר
		מפגשי קהילה	מאי
		נובמבר	15.2.2026
		9.11.2025	הרצאה ענת לב בנוף אי סדירות אלץ
		28.11.2025	מרץ
		28.12.2025	אירוע תרבות
		הרצאה ד"ר דורון מוסקוביץ אסטרטגיה ברשת	אפריל
		סדנה עושים בטוח	מפגשי קהילה
		הרצאה סיון לוטן בעיות בחינוך המיני שדאי שמתחבט לפניות יציר	מאי
		הרצאה ד"ר יערה גלור גיל בין ארטיקה לסוגנו פתח הסתפקה הפניות כחודשנות לארטיקה חזותית ביקורתית של מיניות כיום	יוני
		הרצאה מורן נקר ותומר אליאסין תורה היא וללמד את צרכים: מה למדנו על חינוך מיני סובחתיית קבוצת לדחל"שים	יולי
		יום העיון השנתי	2026

שנת פעילות תשפ"ו -

ההרשמה לאגודה בעיצומה!

האגודה לחינוך מיני בישראל שמחה לפתוח את ההרשמה לשנת הפעילות השלישית שלה, ואנחנו מכינות לכן **הרבה דברים טובים!**

עדיין לא חבריות או ידידיות האגודה? בואו והצטרפו במסלול המתאים לכן ותינו מכל מה שאנחנו מכינות לכן. **ההצטרפות שלכם מבטיחה את המשך העשייה שלנו!** כי מי שמאמינות ומאמינים בחינוך מיני מיטיב, איכותי וגיש לכולם. - צריכות להיות חלק מהקהילה שלנו!

אל תפספסו את ההטבה המיוחדת לנרשמות. **בחדש אוגוסט. כל הפרטים כאן.**

סקר עמדות ארצי לגבי א.נשים על הרשת הטרגנסית

פרויקט מעין ביחד עם המרכז לחקר מגדר ולהט"ב יוצא בסקר עמדות שני למטפלות.ים בנוגע לא.נשים על הקשת הטרגנסית. המטרה היא למפות את התחום, להבין את האתגרים והצרכים, ולבסס ידע שיאפשר לשפר את השירותים, התמיכה וההכשרה המקצועית. הסקר קצר, אנונימי, ויכול להשפיע על איכות השירותים בקהילה.

[למילוי הסקר](#)

בין גוף מושתק לגוף נוכח: מיניות של יוצאים מהחברה החרדית ד"ר מיכל פרינס, חוקרת מיניות בחברות שמרניות, מדריכה למיניות, מחברת הספר 'פשוט לרצות' ומובילת הפודקאסט '[בגוף ראשון - על מיניות וגוף](#) [בחברה הדתית](#)'

הסיפור המיני של כל אדם נטווה עוד בילדותו. אצל מי שגדלו בחברה החרדית, החוטים הראשונים נארגו בשתיקה עמוקה: אין שיחה, אין מילים, הגוף כמעט לא מוזכר. אם הגוף יוזכר, זה יהיה לרוב דרך מסרים של אזהרה, בושה או איסור.

במחקר על מיניות של יוצאים מהחברה החרדית שביצעתי ראיינתי עשרים גברים ונשים. הם סיפרו על הדרך שעשו מהמקום שבו הגוף היה "גוף מושתק", כזה שאסור להתבונן בו או לדבר עליו - אל המקום שבו הוא הופך בהדרגה ל"גוף נוכח". המעבר הזה לא התרחש ברגע אחד. זהו מסע מורכב, שמתחיל בהשתקה וממשיך בחיפוש, בגישושים כואבים וכמיהה לבנייה של שפה ואינטימיות.

ילדות והתבגרות - הגוף שלא דיברו עליו

המפגש הראשון של ילדים מהחברה החרדית עם מיניות מתרחש לרוב דרך מה שלא נאמר. שתיקה היא השפה המרכזית. "לא היה חינוך מיני בכלל", סיפרו רבים מהמראיינים. הנושאים שקשורים לגוף כמו שינויים פיזיולוגיים, יחסים בין המינים, מיניות ויחסי מין - לרוב לא הוזכרו. מתוך הראיונות עלה שכיילדים הם למדו להבין את עצמם מתוך שלילה. בנים הופנו שוב ושוב לאיסור הוצאת זרע לבטלה (איסור על הוצאת זרע שלא במסגרת יחסי מין בנשואים). רבים מהם תיארו שנים של בושה ואשמה סביב אוננות או קרי לילה, מבלי לדעת שאלה תופעות טבעיות. אחד מהם סיפר כיצד בגיל 12 פנה בעצמו לרופא, משוכנע שמהו בגופו חולה: "הייתי בטוח שאני מקולקל. למה אלוהים אוסר משהו שהגוף שלי עושה מעצמו?"

אצל הבנות, מרכז החוויה היה הגוף כאתר של בקרה וצניעות. לבוש רחב, גרביים עם סנדלים, שיער שלא מסדרים - כל פרט מסמן גבול. תהילה, אחת המראיינות, שחזרה כיצד הוריה לקחו אותה למסע קניות בבני ברק כדי "ליישר" אותה להיות "בת של בית יעקב" (רשת בתי הספר החרדים לבנות) "הם רצו שאהיה טטל", נסתרת מהעולם. זה לא היה רק בגדים, זו הייתה דרך לומר לי - הגוף שלך לא שייך לך."

ההורים והמחנכים לרוב לא מילאו את החלל הזה. "ידעתי שאסור לי לשאול", אמר אחד המראיינים. אחרים סיפרו איך למדו על מין מהחברים, מפורנוגרפיה מזדמנת או ממקורות יהודיים שנגעו בעקיפין בנושא. גם כשניסו לפנות לדמות סמכות, התשובות שקיבלו נעו בין נזיפה מביכה לבין מסרים מטלטלים על "יצר הרע". בנוסף, תת פרק שלם במחקר עסק בפגיעות מיניות בתוך החברה החרדית כחלק מילדותם והתבגרותם של חלק מהמראיינים.

כך, הילדות וההתבגרות החרדית לא רק שמנעה שיח על מיניות אלא היא גם יצרה חוויה של גוף כבעייתי, מאיים או אסור. זוהי התשתית שממנה יוצאים המרואיינים אל החיים הבוגרים: בסיס טעון, מלא בושה וחשך, שילווה אותם גם הרבה אחרי שיצאו מן החברה החרדית.

תקופת המעבר לחברה החילונית - לימינליות, בלבול וחיפוש עצמי

תקופת היציאה מהחברה החרדית היא שלב רגיש, כמעט לימינלי, שבו אדם נע בין שני עולמות מבלי להרגיש לגמרי שייך לאף אחד מהם. החוקים הישנים כבר לא תקפים, אך החדשים עדיין לא ברורים. הגוף, שהיה שנים רבות גוף מושקע, נדרש לפתע להיות נוכח, להיראות, להרגיש, להיענות לדרישות חברתיות חדשות. במחקר, רבים מהמרואיינים תיארו את התקופה הזו כשלב של בלבול קיומי, שבו המיניות הופכת לזירה מרכזית של התמודדות. מצד אחד, סקרנות עזה לחוות את מה שנמנע מהם כל ילדותם. מצד שני, פחד, בושה ושאריות עמוקות של חינוך דתי מחמיר. אחד המרואיינים סיפר: "הרגשתי שאני חייב להוכיח לעצמי שאני לא חרדי יותר. עשיתי דברים שלא באמת רציתי, רק כדי להגיד לעצמי - אני כבר לא שם". דבריו ממחישים כיצד המיניות הפכה לאקט סימבולי של חציית גבול, לא רק פעולה אינטימית.

עבור חלק מהיוצאים, המעבר התבטא ביחסי מין לא מווסתים, לעיתים תוך שימוש במין כדי למלא חללים רגשיים. אחרים מצאו את עצמם בקשרים מנצלים, לעיתים במפגשים מיניים תמורת כסף. תוצאה של חוסר יציבות כלכלית, חוסר ידע וחוסר הכרות עם הקודים החברתיים החדשים. מנגד, היו גם כאלה שבחרו בהימנעות: "לא היה לי אומץ לגעת באף אחד. כל כך פחדתי שאפגע או שיפגעו בי, שבחרתי פשוט לא להיות שם בכלל", סיפרה אחת המרואיינות.

אחת המרואיינות ניסחה זאת כך: "כל מה שידעתי על חילונים זה שכולם שוכבים עם כולם. אז כשהתחלתי קשר, גם אם לא רציתי, שכנעתי את עצמי שככה זה. ככה מתנהגים בעולם שאליו נכנסתי". כאן ניכרת השפעתה של מסגרת החינוך החרדית: גם ברגע היציאה, המיניות החילונית נתפסת עדיין דרך עיניים חרדיות, מופקרת, מאיימת, בלתי נשלטת. במובן זה, תקופת המעבר היא גם זמן של פירוק מיתוסים. היוצאים מתמודדים לא רק עם התנסויות חדשות אלא גם עם הפנמות ישנות שצובעות אותן. רק בהדרגה מתאפשר להם להבחין בין דימויים לבין מציאות, בין פחדים מושרשים לבין חוויות ממשיות. אפשר לראות את התקופה הזו כמרחב סף - שער בין זהויות. היא כואבת, מבלבלת ומסוכנת לעיתים, אך היא גם שלב הכרחי בדרך לעיצוב עצמי מחדש. דווקא מתוך הגישושים, הטעויות והנפילות מתחילים היוצאים לעצב את סיפורם האישי ולהגדיר מחדש מהי מיניות שייכת להם, ולא למסד שממנו יצאו.

לאורך זמן - בנייה מחדש

אחרי השנים הראשונות מגיע שלב ההתמקמות, שבו נוצרת בהדרגה אפשרות לשחרר את מה שנלמד בילדות ולבנות שפה חדשה. המרואיינים שהגיעו לשלב זה דיברו על המעבר ממיניות כאקט של ניסוי, לפעמים אפילו של הישרדות אל מיניות שיש בה אינטימיות, אמון, ואפשרות להרגיש בבית בתוך הגוף.

“זה תהליך של שנים”, אמרה אחת המרואיינות. “ללמוד שאני לא צריכה לשלם מחיר על כל מגע. שהגוף שלי לא איוב”.

חלק מהמרואיינים שסחבו איתם טראומות מצאו דרכים לעיבוד: טיפול, שיחות, או קשרים זוגיים מיטיבים. הם למדו לבטא את עצמם, לאט ובהדרגה, בשפה חדשה שלא הייתה קיימת להם בעבר. חלק מהמרואיינים מעידים על עצמם שהם עדיין פגועים ונמנעים.

לסיכום

המחקר על מיניות של יוצאים מהחברה החרדית חושף תמונה מורכבת ועמוקה: המיניות איננה רק חוויה פרטית, אלא שדה שבו משתקפים חינוך, תרבות ומערכות חוקים וצווים שממטרים את הגוף. כאנשי ונשות מקצוע המלווים צעירים ומבוגרים במסע המיני שלהם, הכרת ההקשר התרבותי של החברה החרדית היא חיונית להבנת האתגרים שאותם יוצאים מביאים איתם לחדר. היוצאים מהחברה החרדית מגיעים עם מטען ייחודי: ילדות שבה כמעט לא היה שיח על גוף ומיניות; התבגרות שבה מושגי יסוד כמו אוננות, קרי לילה או אהבה ראשונה הוטענו בבושה ובאשמה; ולצד זה הפנמה עמוקה של דימוי שלילי על “המיניות החילונית” כפרועה ומסוכנת. כשהם יוצאים אל החברה הכללית, הם נדרשים בתוך זמן קצר לפרק את ההפנמות הללו ולהתמודד עם מציאות חדשה, לעיתים ללא תמיכה, ללא שפה וללא ידע בסיסי.

בשלב המעבר ניכרת פגיעות גבוהה במיוחד: חוויות של מיניות לא מווסתת, יחסים לא בטוחים, שימוש במין למילוי צרכים רגשיים, ולעיתים אף הימנעות מוחלטת מחשש או בושה. בהמשך, לאורך שנים, מתחיל תהליך של בנייה מחודשת – עיבוד טראומות, חיפוש אחר שפה חיובית לגוף, ולבסוף יצירה של אינטימיות מבוססת אמון. זהו מסע ארוך, וכדי לתמוך בו נדרשת רגישות תרבותית עמוקה מצד מנחים ומנחות. הבנה של נקודת המוצא החרדית היא חיונית: מנחה שאינו מכיר את עולם המושגים הזה עלול לפרש לא נכון שתיקות, פחדים או התנהגויות של היוצאים. למשל, חוסר רצון לדבר על חוויות מיניות עשוי לנבוע לא מהיעדר חוויה אלא מהפנמה של חובת שתיקה. שימוש במיניות כדרך “להוכיח שייכות” לעולם החילוני עלול להתפרש כהתנהגות פרועה, אך למעשה הוא אקט סימבולי של זהות.

מחקר זה שנכתב בשיתוף עם עמותת ‘יוצאים לשינוי’ הוא ראשוני מאוד ומדגיש עד כמה השדה הזה עוד צריך להיחפש. המחקר העתידי חיוני להמשך בנייתה של חברה מודעת ובריאה יותר. מניחה כאן מספר נושאים שחשוב שיקבלו תשומת לב בשנים הקרובות:

1. **מיניות של להט"ב יוצאים בשאלה** - סוגיה שכמעט שלא נבחנה, על אף הפגיעות הייחודיות של קבוצה זו.
2. **השפעת חוויות המעבר על זוגיות לאורך זמן** - כיצד טראומות הילדות והיציאה מעצבות קשרים זוגיים ונישואים.

3. **הבדלים מגדריים** - חקירה מעמיקה של האופן שבו גברים ונשים יוצאים חווים את המיניות, ומהם מקורות הפערים.

4. **תפקיד מערכות התמיכה הקהילתיות** - כיצד עמותות, קבוצות ליווי או מערכות טיפוליות יכולות להוות גורם מגן או מאפשר.

5. **השוואה בין דורות של יוצאים** - האם הדור הצעיר, שגדל בעידן של חשיפה דיגיטלית רחבה יותר, מתמודד אחרת ממי שיצאו לפני עשור או שניים.

מוזמנות ומוזמנים לקרוא כאן את [המחקר המלא](#).

בין תוקפנות לפגיעות - המעשה החינוכי כמרחב בטוח ללמידה:

גבריות עוינת בקרב נערים והחלופה המיטיבה שנוכל להציע

איתמר בלוטנר, מנהל [תוכנית חיבו"ר](#) (חוסן יחסים בזוגיות רומנטית),

עמותת ["לא אלימות נגד נשים"](#) בשיתוף עמותת אסל"י. מנחה ומרצה

בתחומי אינטימיות, יחסים, מגדר ומיניות לבני ובנות נוער, צעירים.ות ומבוגרים.ות.

היה רגע בכיתה שאחד הנערים התפרץ לתוך דבריי וצעק "יאללה מה הקשר לבקש רשות, אם היא לא רוצה אני מעיף לה סטירה" והסתכל ימינה ושמאלה כדי לוודא שחבריו איתו ב-"צחוקים". היה שקט בכיתה. גם אני הייתי בשקט כי ריכזתי את משאביי בנשימה ובוויסות הגוף המופעל שלי ברגע הזה. לאחר כמה רגעים, כשאספתי את איש החינוך המיטיב שבי, יכולתי לפעול לפי 4 שלבים פשוטים של מודל החמלה, עליו אפרט בהמשך, אשר פיתחתי בשנות עבודתי עם נוער ובו צוות ההנחייה שלנו משתמש יום-יום בכיתות. זה היה בכיתה י"א בבי"ס במרכז הארץ, בסדנה מופרדת מגדרית מאלו שאנחנו מפעילים כחלק מהתוכנית החינוכית שלנו אשר עוסקת בלימוד אינטימיות ויחסים מיטיבים בגיל ההתבגרות - תוכנית חיבו"ר. זו ממש לא הפעם היחידה שחוויתי אמירות כה אלימות-תוקפניות מנערים בסדנאות. כן, גם מנערות שמעתי אמירות אלימות בסדנאות, אך בטור הזה בחרתי לעסוק בעבודה שלנו עם נערים וגבריות.

לאורך השנים עלתה בי השאלה: מה יקרה אם נתחיל לראות בתוקפנות לא רק בעיה - אלא סימן לכך שמישהו לא מצליח להגיד את מה שכואב לו? המשפט "פגיעות היא הצד השני של תוקפנות" מלווה אותי כבר שנים. כדי לבחון את זה לעומק, אדון רגע במושג פגיעות. פעם שמעתי משחק מילים יפה על המילה אינטימיות - כאשר מתרגמים לאנגלית ואז מפרקים את המילה (עם קצת יצירתיות) אז יוצא: into me you see. כלומר, אינטימיות היא הבחירה שלי לתת לאדם שמולי לראות לתוכי, מבעד למנגנוני ההגנה והמסכות, להיחשף, להראות פגיעות. פגיעות דורשת ממני לחשוף את החלקים הרגישים בי, זאת אוכל לעשות רק כאשר המרחב מרגיש בטוח עבורי ולסמוך על על כך שלא אנוצל לרעה. וכאשר המרחב אינו בטוח עבורי? אז שכבות ההגנה שלי הן חשובות ואף קריטיות כדי לשמור עליי. כמו בטבע, כל מנגנון הגנה הוא ראוי כאשר אני נמצא בסכנה ותחושת הישרדות. אם כך, לאחר שנים רבות במערכת החינוך, אני יכול להבין מדוע לבני הנוער כה קשה להביא פגיעות לתוך השיח בכיתה, שיח שמרבה להיות קולני, ציני, מאשים, תוקפני, מאיים ואלים. מכאן נוכל להבין טוב יותר מהיכן מגיעה התוקפנות שאינה תמיד נובעת מרוע או כוונת זדון, אלא לעיתים היא מנגנון הגנה על מקום פגיע שאיני מרגיש בטוח לחשוף. תוקפנות היא ללא ספק הפעלת כוח פוגענית, יחד עם זאת לא פעם היא בעצם מסכה שמסתירה פחד, בלבול או כאב. בצד השני של המטבע נמצאת פגיעות - כפי שמציינת החוקרת ברנה בראון (Brené Brown, 2012), "פגיעות היא לא חולשה, היא אומץ. היא הלב של כל חוויה אנושית עמוקה - אהבה, שייכות, אמפתיה ויצירתיות".

חשוב לזכור! כל האמור לעיל אינו מתן לגיטימציה לתוקפנות אלא הצעה להסבר מעמיק אודות סיבותיה. מתוך הבנה זו ניתן לפתח יותר חמלה במעשה החינוכי ולהחליף את התוקפנות, שעלולה

להתעורר בנו לעיתים כלפי בני הנוער כמענה לתוקפנות שלהם, בפגיעות שיכולה לתת להם השראה לנהוג באופן דומה. היישום של זה יכול להיות לנו נגיש אם נפעל לפי 4 שלבים של מודל החמלה שאותו הזכרתי קודם. יש להבין שזה דורש תרגול וככל שמתנסים בו, כך הוא מרגיש טבעי יותר:

מודל החמלה

הקשבה

הקשבה לגוף שלי דרך הנשימה כשער להקשבה למי שמולי

שיקוף

נחזור על מה שנאמר כדי שישמע באוזניי הדוברת.

הכרה

מתן תוקף לנאמר וחיוזוק עצם הפנייה והשמעת הקול

סקרנות

נשאל שאלות בניסיון להעמיק את השיח ולהרחיב את נקודות המבט

הקשבה - עד הסוף ועוד קצת. הקשבה היא הצד השני של הטפה.

שיקוף ("אני שומעת ש...") - מראה שאין לנו חשש לחזור על שנאמר, שיש לזה ערך ושיש מוכנות למנחה לפגוש מורכבות. השיקוף הוא שער כניסה לשיח מיטיב שאינו מתנגד/לעומתי ומאפשר לדובר לקחת אחריות על דבריו לאחר שמיעתם ממקור חיצוני. לעיתים נראה בני נוער חוזרים בהם לאחר השיקוף, כי קולטים מה הם אמרו בקול רם.

הכרה ("אני מבין ש...") - מתן תוקף מציאותי לאמירה. יחד נבין את המשמעות שלה במרחב החיים, הכיתה, הזוגיות, התפיסה העצמית וכו'. בנוסף, חשוב לחזק את עצם הפנייה כדי לעודד עוד קולות להישמע. אין חובה להסכים עם הנאמר כדי לתת תוקף למי שאמר. נזכור שמחשבות שלא נאמרות, עלולות לצאת בהתנהגות. לכן נעודד הבעה עצמית במרחב למידה בטוח, גם אם היא קשה לעיכול.

סקרנות ("יש לי שאלה לגבי מה שאמרת...") - כך נזכיר לבני הנוער שהם/ן במרכז והסדנה עוסקת בתוכן שהקבוצה תביא ולא רק בתכנון שהמנחה הגיעה איתו לכיתה.

*המודל מזכיר לנו את הרצף הפשוט שיכול לאפשר לנו חופש פנימי בהנחייה. הכיתה, קולות התלמידים, הנושא המורכב... יכולים להיות לנו מציפים. את המודל כדאי לתרגל ולתרגל, עד שלתוכו תצליחו ליצוק את הגוון הייחודי שלכם.

לשם ההדגמה, אחזור לאותו נער בכיתה י"א ולאמירה התוקפנית שלו - לאחר שהקשבתי לדבריו וריכזתי מאמצים בויסות דרך נשימה, יכלתי לשקף את שאמר: "רק כדי לוודא, אתה אומר שמבחינתך אין קשר לבקשת רשות ושאתה מעיף לה סטירה אם היא לא רוצה, הבנתי אותך נכון?"

הנער היסס אך עמד מאחורי אמירתו, אז המשכתי למתן תוקף: "אלה מילים שקשה לי לשמוע מפני שהן מביעות אלימות, אך אך מותר לך להביע את דעתך ואני מבין שהיא מתבססת על האופן שבו אתה תופס יחסים". בשלב זה משהו בדינאמיקה משתנה ונוצר בינינו פתח לדיאלוג המאפשר לי להמשיך לשלב האחרון שדורש יצירתיות וסקרנות כנה: "אז יש לי שאלה כדי שנבין אחד את השני טוב יותר... יצא לך פעם לתת למישהי סטירה כי היא לא רצתה?"... הנער הגיב בשלילה: "מה פתאום, מה אני נראה לך?!" אז המשכתי: "קודם כל אני שמח לשמוע, ותגיד לי, כשאתה לא רוצה משהו, איך הכי נעים לך שיגיבו לך?". מכאן והלאה, השיחה בקבוצה התפתחה ונוצר אמון שנבנה מתוך סקרנות אמיתית והסתכלות חומלת.

כידוע לנו, נורמות מגדריות-חברתיות משפיעות רבות על התנהגויות בגיל ההתבגרות וכן בבגרות. חוקרת ההתבגרות ניובי ויי (Niobe Way, 2011) מתארת את התהליך הזה כ"**משבר החיבור**": בגיל ההתבגרות נערים לומדים לדכא את הצורך בקרבה רגשית מחשש שייתפסו כחלשים – וכך מאבדים שפה של פגיעות לטובת שפה של שתיקה או תוקפנות.

בעבודה עם הנערים בכיתות אנחנו מרבים לראות מופע של אותה גבריות מלאה הגנות (ותוקפנות) ומתוך כך שמים דגש דווקא על המקום הפגיע – פחד, בלבול, הרצון להיות נאהב – כמפתח ליחסים בריאים. **דוגמה טובה ועכשווית מאוד לכך נוכל לראות בסיפור שפורסם על המורה בת ה-43 מפ"ת שפגעה מינית בשלושה נערים בני 17.** אני בוחר בביטוי "פגיעה מינית" למרות שבאתרי החדשות כתוב "קיימה יחסי מין". הרי על פי אותן נורמות מדוברות, וגם על פי התגובות באתרי החדשות השונים, הנערים "שיחקו אותה" או "יצאו זכר אלפא", אבל לנו כאנשי חינוך יש את ההבנה הקשה שהם עברו פגיעה מינית, כזאת שהחברה לא בהכרח נותנת לה תוקף. נער, שגדל להיות גבר, במציאות שבה אין תוקף לפגיעה שהוא עובר, הוא נער שלומד להסתיר כל סממן של פגיעות ובמקומה לומד להלביש על עצמו שכבות של הגנה בדמות של גבריות חזקה, איתנה, בלתי פגיעה.

בתוכנית חיבור, ההתמודדות שלנו עם תופעת האלימות ביחסים מגיעה מתוך השיח החיובי, המיטיב והמעצים. אנו פועלים ליצירת קרקע פורייה למערכות יחסים זוגיות-רומנטיות כמו גם לחברויות, משפחתיות וכיתתיות אשר מבוססות על נכונות להיחשף, לתת מקום לפחד וכאב, לעורר אמפתיה ורגישות והכי חשוב, להביע אהבה. במקום שאלימות על גווניה השונים (מילולית, פסיכולוגית, גזלייטינג, רגשית, בידוד חברתי וכו') תנהל את הדינאמיקה, אנחנו מציעים חלופה לתקשורת קשובה (לעצמי ולאחר) והדדית אשר שומרת על טיב היחסים.

הרעיון הוא שמערכת יחסים בריאה נבנית על היכולת להגיד 'כואב לי', 'התגעגתי', 'זה פגע בי' או 'אני זקוק לך'. כשיש אומץ לשוחח בפגיעות, גם הריבים (שהם חלק טבעי בתוך יחסים) נראים אחרת. התרגול של שיח פגיע מאפשר לבני נוער חוויה מתקנת – כך נבנה יותר אמון, פוחתת האלימות ונוצרת יותר קרבה. בהסתכלות רחבה על התפתחות מינית-ביולוגית-קוגניטיבית בגיל ההתבגרות, **התוכנית מלמדת שפה חדשה של קשר** – הלימוד עוסק לא רק במיניות בריאה אלא בהקשר הרחב של אינטימיות, יחסים, דיאלוג, אמפתיה והקשבה לרצונות וגבולות אשר מחוברים פנימה אצל כל נער ונערה.

עמותת **"לא לאלימות נגד נשים"** צברה עשרות שנות ניסיון בפעולה למען צמצום תופעת האלימות במשפחה, אלימות ביחסים ובאופן ספציפי אלימות כלפי נשים. בתכנית חיבו"ר הצטרפה לשיתוף הפעולה **עמותת אסל"י** - ארגון סרט לבן ישראל - אשר פועלת בשנים האחרונות למען אותה מטרה. **מתוך החזון המשותף התפתחה תוכנית חיבו"ר המאפשרת את מימוש.** התיאוריות, המודלים והמתודות, אשר פיתחנו ואיתם אנו עובדים, נולדו מתוך הניסיון הזה ועברו עיבוד מתוך הבנה שהאימפקט שלנו כאנשי ונשות חינוך גדל ככל שנלמד מה כן ואיך כן לצד הלימוד של מה נרצה למנוע, להגביל ולאסור.

לסיכום, פגיעות היא לא חולשה - היא אומץ ותעוזה המאפשרים קשרים בריאים, מוגנים מיטיבים ומפתחים. אם נדע, כאנשי ונשות חינוך, להבחין בתוקפנות ככזאת שמכסה על פגיעות שאינה יודעת להתבטא, נוכל לראות את בני הנוער בעיניים חומלות יותר. אם נדע כיצד להעניק לנערים ולנערות שלנו את השפה והמרחב להיות פגיעים ונלמד אותם לדבר את הפחדים שלהם, נוכל לגדל דור שידע לאהוב, לכבד, להרגיש ולהתרגש וכל אלה, מתוך תפיסתינו, יובילו לצמצום תופעת האלימות ביחסים בחברה שלנו. השאיפה שלנו היא להמשיך לחנך לדיאלוג פתוח, ליחסים בריאים ולפגיעות ככוח מחבר ומעצים. **פגיעות, כמו גם אינטימיות, אינה נלמדת בידיעה, אלא בחוויה.** הדוגמה האישית שלנו וההסכמה להיות פגיעים ופגיעות מול בני הנוער, היא המפתח למעשה החינוכי ועל כך ארחיב בטור הבא.

מקורות

Brené Brown, 2012, Daring Greatly: How the Courage to Be Vulnerable Transforms the Way We Live, Love, Parent, and Lead.

Niobe Way, 2011, Deep Secrets: Boys' Friendships and the Crisis of Connection, Harvard University Press.

עונג ובריאות מינית – מסע אביזרי המין מאז ועד היום מילה לייבוביץ, בעלת [milasway](https://www.milasway.com), יבוא ושיווק אביזרי מין וציוד פיזיותרפיה. מרצה ומנחה למיניות כ-20 שנים.

בשנתיים האחרונות נושא אביזרי המין נמצא בכל מדיה אפשרית - פודקאסטים, כתבות, תוכניות טלוויזיה, סדרות, אינסטגרם, משפיעניות רשת... כולם וכולן מדברים על נפלאות ויתרונות אביזרי המין והשימוש בהם. וזה אכן כך: אביזרי מין הם כלי מדהים לעינוג/טיפול ובעיקר לחקירה ולמידה של מה נעים ומה פחות, מה נכון ומה פחות - לבד ובזוגיות.

בעשור האחרון שוק אביזרי המין מתפתח בקצב מסחרר. כל חברה רוצה להמציא את החידוש הבא, בכל יום צץ עוד אביזר אשר אמור להיות זה שיגאל אותנו מכל הצרות ויביא לשלום עולמי בעזרת אורגזמה לכולם. שוק אביזרי מין מתחדש כל הזמן ובו אין ספור חידושים והמצאות, בין אם זה שימוש באפליקציות להפעלת ושליטה באביזרי המין, חיבור לספוטייף, שימוש במציאות מדומה ועוד. אז איך הגענו עד הלום?

ההיסטוריה של אביזרי המין

- המציאה הארכיאולוגית הקדומה ביותר של אביזר מין היא "הפאלוס הפליאוליתית". ההערכה כי הדילדו (Dildo - אביזר בצורת איבר מין, ללא מנגנון רטט, המיועד לחדירה) הראשון הוא בכלל מתקופת האבן, כלומר לפני יותר מ-30,000 שנים, והיה עשוי מאבן חלקלקה באורך של כ-20 ס"מ.
- בפריז של המאה ה-18, מדאם מרגרט גורדון לא הסתפקה בתואר "בעלת בית הבושת היוקרתי והמפואר ביותר", אלא הייתה חלוצה בסחר באביזרי מין כמו ה־Consolateur ("המנחם"): דילדו מלאכותי מעץ, שנהב או שעווה רכה שסיפקה לנשים אצילות, ואף לנזירות ואבות מנזרים (במותה נמצאו מאות הזמנות ששולמו ולא סופקו ללקוחות!) כמו כן סחרה בטבעות גבריות מצופות זיזים ממתכת שנועדו להגביר את ההנאה המינית, קונדומים מוקדמים - שכונו redingotes d'Angleterre - שנחשבו אמצעי הגנה מפני מחלות מין אבל גם "שומרים על התענוג", ומגוון שיקויים ותמציות לנשים וגברים, להגברת התשוקה, להשהיית זקפה ועוד.
- הוויברטור החשמלי הומצא בשנות ה-80 של המאה ה-19 על ידי הרופא והממציא האנגלי ג'וזף מורטימר גרנוויל. הוויברטור היה מכונה תעשייתית כבדה שעמדה על חצובה קבועה, ונועד לגירוי חזק של הדגדגן.
- בין השנים 1950-1970 הוויברטור נכנס לתוך קטלוגים של מוצרים ביתיים שנשלחו לכל ארה"ב במסווה של מכונות עיסוי.
- בשנת 1977 בארה"ב, בטי דודסון פותחת קבוצת אוננות לנשים להעלאת המודעות המינית ושם היא מפרסמת את ה"מג'יק וונד" אשר לטענתה מסוגל להעיר גם את הדגדגן הרדום ביותר.

- בתחילת שנות ה-90 עם עליית המודעות לאיידס, משרד הבריאות האמריקאי מכניס את הוויברטור לרשימת האפשרויות המיניות הבטוחות.

שוק אביזרי המין כיום

בעבודתי כבעלת עסק לשיווק אביזרי מין, אני נתקלת בשיח שמביא עימו הרבה עניין, סקרנות ובעיקר את הרצון להתנסות. אני תמיד אומרת ומדגישה כי סה"כ הכול די פשוט, ואין שום דבר מסובך באביזרי מין והחלק החשוב, בעיני לפחות, הוא הפתיחות ורצון להתנסות, לחקור וליהנות. היופי בשימוש באביזרים הוא המשחקיות, חוש ההומור והרצון לחוויות מיניות טובות ומהנות, לבד או כזוג. **אחד הדברים החשובים בעיני בכל מה שקשור לאביזרי מין, הוא לנרמל את העניין.** מי שמכיר אותי בוודאי יודע שאני תמיד מנסה "להידחק" עם דוכן של אביזרי מין לכל כנס/ מפגש. המטרה ברורה ביותר: להפיץ את הבשורה - אביזר עונג לכל אחד ואחת! אני רוצה לתת לכמה שיותר אנשים לגעת באביזרים ולהרגיש את סוגי הרטט, לשמוע את עוצמת הרטט להרגיש את החומר ממנו עשוי המוצר. לכל אחד ואחת מאיתנו רמת תחושתיות ורגישויות אחרת, ומבחינתי אם יש את הסיכוי הקטן ביותר לקנות את אביזרי המין במקום בו ניתן להרגיש, הרי זה מבורך! בהרצאות שלי אני תמיד חוזרת ואומרת שלפעמים העולם הזה נראה ממש עמוס ומלא מוצרים, ולא תמיד אפשר להבין מה אמור לעשות כל אביזר, אז אני רוצה שניה לנסות לעשות סדר:

איזה סוגי אביזרי מין יש?

אחלק את האביזרים לכמה קבוצות:

1. **אוננות והנאה עצמית** - רוקט פוקטים, דילדו, פולסאטורים, ויברטורים, יונקים, מלקקים, שרביטי עיסוי למיניהם, ויברטורים כפולים, ויברטורים לנקודת ה-G, אביזרים לפטמות.
2. **עינוג זוגי** - טבעות רטט, אביזרים לשימוש זוגי, סטרפאונים, אביזרי שליטה עדינים.
3. **מין אנאלי** - פלאגים למיניהם, שרשראות חרוזים.
4. **חומרי סיכה למיניהם** - מתחממים, אכילים, על בסיס מים/סיליקון, שמן שקדים, חומרי ניקוי לצעצועי המין.
- 5.

אלה הם הסוגים העיקריים של אביזרי המין שקיימים כיום בשוק. עם זאת, חשוב לי להגיד ולהדגיש שאני ממליצה בעיקר **ליהנות מההליך ופחות "לעבוד על פי הוראות הפעלה"**. מה הכוונה? אם כתוב על האביזר שהוא מיועד לגירוי הדגדגן, אל תסתפקו רק בדגדגן - כל הגוף שלנו הוא אזור רגיש וצמא למגע ולעונג. אם על הוויברטור כתוב שהוא מיועד לחדירה אל תסתפקו רק בזה, תנסו לראות איך הגוף מגיב אם "רק" נעביר את הוויברטור באזורים אחרים ושונים בגוף (מאחורי האוזן, אחורי הברכיים, ידיים, ישבן...) בקיצור, הבנתם אותי.

שיח על אביזרי המין בחדר הטיפול ובכלל

כחלק מהעניין ההולך וגובר באביזרי המין, אחד הדברים החשובים הוא לדעת לייצר שיח מכבד ומעצים

סביבם, במיוחד בחדרי הטיפולים וההדרכות. בין אם מדובר במחנכת למיניות, מטפלת מינית או פיזיותרפיסטית רצפת אגן, כל מי שבא במגע עם אנשים צריך שיהיה לו ארגז כלים ראשונים לשיח פתוח ומכבד על הנושא. שיח כזה יביא ל:

- הפחתת הבושה – פתיחת הנושא מאפשרת לנרמל את חקר המיניות
- לגיטימציה לחקר עצמי – עידוד אנשים להכיר את גופם ולגלות מה מעניק להם עונג
- קידום בריאות מינית – מתן ידע מקצועי, אמין, בטוח ואחראי על שימוש באביזרים

אביזרי מין ובריאות מינית

מחקרים עדכניים מצביעים על כך שאביזרי מין אינם רק אמצעים להנאה אלא משמשים ממש ככלי טיפולי. ההכרה הרפואית/הפרא רפואית-חברתית הולכת ומתרחבת, עד כי כיום מטפלים מיניים, פיזיותרפיסטיות רצפת האגן ורופאות נשים ממליצות באופן אקטיבי על שילוב אביזרי מין כחלק מתהליך טיפולי. לווברטור היבטים טיפוליים חשובים:

- בריאות מינית נשית: שימוש בווברטורים יכול לסייע לנשים הסובלות מיובש נרתיקי, כאבים בחדירה או ירידה בחשק המיני. מחקרים מראים שהם משפרים את זרימת הדם לאזור האגן ומגבירים תחושת חיוניות.
- **בריאות מינית גברית:** אביזרים שונים יכולים לתרום להתמודדות עם בעיות זקפה או שפיכה מוקדמת, ולספק כלים בטוחים לתרגול עצמי.
- **בזוגיות:** שימוש באביזרי מין יחד יכול לחזק אינטימיות, להפחית מתחים ולפתוח שיח חדש על תשוקות.
- **וגניזמוס/ כאב בחדירה:** מאמני נרתיק, שרביטי עיסוי לרצפת האגן – השימוש ברטט יכול לעשות פריצת דרך בטיפול, בכך שהרטט מרפה את השריר ומקל ולא במעט על הכאב.
- **שיקום אחרי לידה, ניתוח או טראומה:** גירוי עדין לשחזור זרימת הדם והחזרת התחושתיות.
- **גיל המעבר ויובש נרתיקי:** נשים רבות מדווחות על שיפור משמעותי באיכות חייהן כאשר הן משלבות אביזרי מין בהתמודדות עם תסמיני גיל המעבר כמו יובש נרתיקי, כאבים ביחסי מין ירידה ברגישות כל אלו כתוצאה מירידה ברמות האסטרוגן בגוף. אביזרי המין יכולים לעזור להגביר את זרימת הדם לאזור הנרתיק.

בושה מול לגיטימציה: מה השתנה?

למרות ההתקדמות, עדיין יש בחברה שלנו בושה סביב הנושא. דימויים חברתיים, חינוך שמרני או פחד מסטיגמות – כל אלו משאירים את האביזרים ב"מרחב האפור". ועדיין, עם נתונים לא מתווכחים: לפי מחקרים וסקרים שונים מהשנים האחרונות נמצא כי בין מחצית ל-80% מהמשתתפים דיווחו על שימוש כלשהו באביזרי מין במהלך חייהם. בקרב נשים, הנתונים אפילו גבוהים יותר. כלומר, מה שנתפס כחריג – הוא בעצם מאוד נורמטיבי.

המפתח לשינוי טמון בחינוך ושיח פתוח – וזה מוביל אותנו לשאלה החשובה ביותר:

איך מדברים על אביזרי מין עם בני נוער והאם בכלל?

התשובה היא תלוי מתי, באיזה הקשר ובאיזה אופן.

בני ובנות הנוער לא מחכים לנו שנגיע ונגלה להם שיש דבר כזה אביזרי מין. רובם נחשפו לזה דרך פורנו, טיקטוק, חברים או אולי בארון אצל ההורים. השאלה שצריכה לעמוד בפנינו היא איך אנחנו כמחנכות ומחנכים למיניות פותחים את השיח הזה בצורה שמצד אחד לא מעודדת התנסות מוקדמת, ומצד שני לא משאיר אותם לבד עם בושה או חצאי אמיתות. בעיני, המידע אותו אנו מביאים הוא משמעותי וחשוב ביותר. אם אנחנו לא נהיה שם עם מידע אמין הם יקבלו את המידע במרחב אחר.

עקרונות מנחים לשיח על אביזרי מין עם בני ובנות נוער:

שיח על אביזרי מין צריך להיות מותאם לגיל ולבשלות: החקירה של הגוף, האוננות והעונג העצמי הם חלק טבעי ובריא מהתבגרות. אביזרי מין הם כלי אפשרי, אבל לא הכרחי.

- עם בני 12-14 השיח יכול להיות יותר ערכי וכללי: "יש כלים שונים שאנשים בוחרים בהם כדי להכיר את הגוף שלהם", מבלי להיכנס לפרטים טכניים.
- עם בני 15-18 אפשר כבר לפתוח שיח ישיר יותר: "יש אביזרים שנועדו לעזור לאנשים להכיר את עצמם, לחוות עונג, להתמודד עם קושי מיני או פשוט ליהנות".
- בגיל ההתבגרות מוקד השיח צריך להיות בעיקר על היכרות עם הגוף, גבולות אישיים, והבנה שמה שאני בוחר/ת לעשות - צריך להיות מתוך סקרנות בריאה ולא מתוך לחץ חברתי או דימוי חיצוני.
- הדגשים הערכיים שחייבים להופיע מבחינתי בכל שיחה:
 1. עונג הוא חלק טבעי ובריא מהחיים.
 2. מותר להכיר את הגוף ולהתנסות - אבל תמיד מתוך בחירה חופשית, לא מלחץ חברתי.
 3. אביזרים לא מחליפים קשר אנושי או אינטימיות, אלא כלי נוסף שיכול לשרת עונג אישי או זוגי.
- אם כבר מדברים על אביזרי מין, חשוב לשים דגש על שימוש בטוח ונכון (חומרי סיכה, חומרי ניקוי, איחסון, שימוש נכון באביזרים אנאלים) וכמובן - שמירה על פרטיות.
- להשאיר מקום לשאלות: הרבה פעמים בני נוער לא ישאלו מול כולם, אבל אחרי השיחה ייגשו בצד. חשוב להשאיר דלת פתוחה ולשדר: "מותר לשאול הכול".

לסיכום

אביזרי המין עברו מסע מרתק - מממצאים פרה־היסטוריים ועד לעולם עכשווי שבו הם נתפסים ככלי לעונג, לבריאות מינית ולהעצמה אישית. למרות שעדיין קיימת בחברה בושה סביב הנושא, מחקרים מדגישים את תרומתם לחיים אינטימיים בריאים ומספקים, ובשנים האחרונות השיח עליהם הופך מקובל חברתית. חשוב לזכור: אביזרי מין אינם תחליף לקרבה אנושית, אלא אמצעי נוסף במסע ההיכרות עם הגוף - הם מאפשרים חקירה עצמית, חיזוק הביטחון המיני ושיפור הבריאות המינית. כדי שזה יקרה, השיח על אביזרי מין צריך להשתלב בתוך ההקשר הרחב של מיניות מיטיבה: עונג, סקרנות וחשיבות הבחירה האישית. ברגע שנותנים מקום פתוח לדבר על הנושא הבושה מתפוגגת, ונפתחת הדרך למערכת יחסים בריאה יותר עם עצמנו ועם מיניות בכלל.

25% הנחה
על כל המוצרים באתר

Mila's WAY

*מלבד ממוצרי סטיספייר וחומרי סיכה

קופון הנחה בלעדי ושווה במיוחד מחכה לכם **באתר של מילה**, שיקנה לכם 25% הנחה על כל המוצרים באתר! (*מלבד ממוצרי סטיספייר וחומרי סיכה). לקבלת ההטבה הזינו את הקוד: AGUDA. שיהיה לבריאות! :

תכנית הכשרה מוכרת
מסע האגודה לחינוך מיני בישראל
שנת תשפ"ו

**הטבה לחברות וחברי
האגודה לחינוך מיני ישראל**
הנחה של 300 ש"ח בשכר הלימוד

מרכז AYANA
אינא
ד"ר חן קצביץ פוסלר

**הכשרה מקיפה בנושא
התפתחות מינית, חינוך
מיני ומוגנות מינית בילדות:
החל מינקות ועד סוף בית
ספר יסודי**

**לימודי התעודה המקיפים ביותר
בארץ עם התמחות במיניות בילדות
מתחילים בנובמבר הקרוב**

*ההטבה בתוקף עד ה-15.9.2025, ללא כפל הטבות
למימוש ההטבה יש לציין בטופס הרישום - חבר. באגודה לחינוך מיני בישראל

הכשרה בנושא התפתחות מינית, חינוך מיני ומוגנות מינית בילדות - של מרכז אינא

בהכשרה הייחודית שלנו תתמחו במיניות החל מינקות ועד סוף בית ספר יסודי - ותלמדו כיצד ללוות הורים, צוותים חינוכיים וילדות וילדים צעירים בנוגע למיניות מיטיבה ומוגנות מינית. ההכשרה מציעה לכן כלי עבודה פרקטיים וידע עדכני שיאפשרו לכן להרחיב את תחום הפעילות שלכן, להוסיף התמחות מבוקשת ורלוונטית - ולהיות שם בשביל הורים וילדים.ות בדיוק במקום שבו מתבססים היסודות החשובים ביותר לחיים שלמים ובריאיים. **הטבה לחברות וידידות אגודה: 300 ש"ח הנחה בשכר הלימוד.**

לפרטים ולהרשמה.

*ההטבה בתוקף עד ה-15.9.2025, ללא כפל הטבות
*למימוש ההטבה יש לציין בטופס הרישום - חבר. באגודה לחינוך מיני בישראל

עד כאן להפעם.

לפרסום במידעונים הבאים, או לכל רעיון או עניין אחר, מוזמנות.ים לפנות אלינו במייל: info@sei.org. עורכות: עתר רוזנפלד, ד"ר נטע ארנון שושני

